

Bijbelstudie Centrum: **DE GEMEENTE, HET LICHAAM VAN CHRISTUS**

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”** (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren”.

Laten wij daartoe lezen: Joh. 15:1-8. *“Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de landman. Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage. Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb; blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft.*

Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen. Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand. Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u worden. Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn”.

Vervolgens lezen wij ook Matt. 16:18. *“En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen”.*

Dit gedeelte in Matteüs is het eerste vers in het Nieuwe Testament, waar het woord “Gemeente“ in voorkomt. Daar zegt de Heer tegen Petrus: *”En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik Mijn Gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen”.*

De Heer spreekt hier over “*Mijn Gemeente*”. Want het is een Gemeente, die als grondslag heeft: het Bloed van Jezus. Jezus heeft dus het recht, te spreken van “*Mijn Gemeente*”.

De Heer gebruikt hier ook het woord: “*zal*”, (zal Ik Mijn Gemeente bouwen) want de bloed-uitstorting had op dat moment nog niet plaats gehad; het was dus nog toekomst.

In de derde plaats heeft de Heer het over het woord “*Gemeente*”, wat zeggen wil: *”een uitgeroepen vergadering”.* (de “*ecclesia*”). Zij is uitgeroepen vanuit het midden der Joden en heidenen.

Verder staat er het woord bouwen. *“Zal Ik Mijn Gemeente bouwen”.* Bouwen veronderstelt een gebouw, waarin iets woont; en de Heer veronderstelt hier het bouwen van een huis, waarin Hij wil wonen met Zijn Geest.

Deze vier grondbeginselen van de Gemeente hebben we nodig om onze verdere overdenking in het juiste licht te zien.

Nu willen we het hebben over een naam van de Gemeente, die ons bijzonder ter harte gaat. En die naam is: *“het Lichaam van Jezus (Christus)”.* Daarover gaan we lezen in 1 Cor. 12:12-31. *”Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus; want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt. Want het lichaam bestaat toch ook niet uit één lid, maar uit vele leden. Indien de voet zeggen zou: omdat ik niet de hand ben, behoor ik niet tot het lichaam, behoort hij daarom niet tot het lichaam?*

En indien het oor zeggen zou: omdat ik niet het oog ben, behoor ik niet tot het lichaam, behoort het daarom niet tot het lichaam? Als het lichaam geheel en al oog was, waar bleef het gehoor? Als het geheel en al gehoor was, waar bleef de reuk? Nu heeft God echter de leden, elk in het bijzonder, hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild. Indien zij alle één lid vormden, waar bleef het lichaam? Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts één lichaam. En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet nodig.

Ja, veeleer zijn die leden van het lichaam, welke het zwakst schijnen, noodzakelijk, en juist die delen van het lichaam, welke wij minder in ere houden, bekleden wij meer eervol, en onze minder edele leden worden met groter eer behandeld, doch onze edele leden hebben dat niet nodig. God heeft evenwel het lichaam zó samengesteld, dat Hij meer eer gaf aan hetgeen misdeeld was, opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen.

Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde. Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden. En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen.

Zijn zij soms allen apostelen? Allen profeten? Allen leraars? Allen krachten? Hebben soms allen gaven van genezing? Spreken soms allen in tongen? Vertolken zij soms allen? Streeft dan naar de hoogste gaven. En ik wijs u een weg, die nog veel verder omhoog voert”.

Vervolgens hebben wij nodig, Ef. 2:21-22. *“In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest”.* Daar vinden wij de gedachte van het bouwwerk terug.

En dan nog Ef. 4:15-16. *“maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde”.*

Laten we nu nog eens dit vers lezen zonder de tussenzin: *“En aan Hem ontleent het gehele Lichaam, deze groei van het Lichaam om zichzelf op te bouwen in de liefde”.*

Dan komen we tot de ontdekking, dat de Heer geen regels gesteld heeft in de zin, zoals de mensen het graag willen, zodat een Gemeente zou kunnen functioneren naar het idee van de mensen, om het met hun verstand goed en duidelijk te kunnen begrijpen.

Heel duidelijk zien we in deze gelezen gedeelten, dat de Gemeente een organisme is. Dat wisten we natuurlijk al lang, maar het wonderlijke doet zich voor, dat wij in de praktijk van het dagelijkse leven, het zo vaak vergeten en de dingen toch weer zelf gaan regelen, zoals wij denken, dat het wel zou kunnen.....

(En laten we dan maar heel snel vergeten en het er niet verder over hebben en over praten, wat wij er in de praktijk van hebben gemaakt, want wij weten het toch veel beter dan God! Vandaar dat bijna al onze plaatselijke Gemeenten kerkelijke stichtingen geworden zijn, degelijke goed georganiseerde aardse organisaties, netjes ingeschreven bij de Kamer van Koophandel en volledig erkent door de wereld. Mooie schitterende kerkgebouwen waar veel en liefst nog veel meer mensen in kunnen)

(lees de studie “de geschiedenis van de kerk” (7 delen)

..... het wonderlijke doet zich voor, dat wij in de praktijk van het dagelijkse leven, het vergeten en de dingen zelf gaan regelen, zoals wij denken, dat het zou kunnen.

En dit alles maakt een verder afglijden van het Woord allemaal mogelijk.

Hiervan wil ik een voorbeeld geven. Mij werd gevraagd: *“Hoe gaat het bij jullie toe, als jullie de vervulling van de Pascha vieren”?* Hoe weet men nu of iemand, die daar binnenkomt, een kind van God is en of hij in goed contact staat met de Heer?

Want dat zijn toch de voorwaarden die de Heer stelt? Ik heb toen een wedervraag gesteld: *“als u twijfelt aan het getuigenis van degene, die daar binnenkomt, is het dan niet zo, dat u bepaalt, wie aan de Tafel komt en wie dus mag aanzitten”?*

Het antwoord was: *“kunnen we dan niet beter de gulden middenweg zoeken”?* Mijn antwoord was: *“en daarmee zit u er nu precies naast”.* Want die gulden middenweg, zoals u die voorstelt, bestaat bij God niet.

Er is bij God maar één weg en dat is de juiste. Het is de weg, die Gods Geest aanwijst in het Woord; een andere weg bestaat voor ons niet. Het gevolg van dit gesprek was, dat ik het in mijn gedachten kreeg om eens wat dieper in te gaan over “organisatie en organisme“. Want daarin zijn we zo ontzettend gauw het spoor bijster.

Wat gebeurt er nu, als we een levend organisme gaan veranderen in een organisatie. Dan wordt de mens een robot, want het leven is er uit en dan is het dood. Misschien bewerkt die robot ogenschijnlijk wel hetzelfde resultaat als een mens bij een bepaald arbeidsproces, maar toch is die robot dood.

En dat is nu het kardinale verschil met wat God bedoeld met Zijn organisme. God wil Zijn Leven geven in dat gebouw. Er staat immers niet alleen over een gebouw geschreven, maar over een gebouw, gebouwd met **levende** stenen. Dat is een beeld, dat wij in het dagelijkse leven niet kennen, maar dat God nu juist bedoelt.

Als we nu eens proberen om de geweldige grote verschillen te vinden, die wij kennen tussen organisatie en organisme; en vooral die ons het eerst opvallen. Wij moeten eerst die grote onderscheiding maken, die God Zelf maakt: het éne is vlees, het andere is Geest. (gaat u nu ook beter het verhaal van Jezus en Nicodemus begrijpen)

En wat uit het vlees voortkomt, zegt de Schrift, is de dood, zodat we direct al een grote onderscheiding kunnen maken tussen dood (organisatie) en leven (organisme). Deze fundamentele waarheid hebben we nodig om onze gedachtegang vast te houden bij het vervolg, anders lopen we vast.

Er is immers een kardinaal verschil tussen dood en leven, wat wil zeggen: als iets uit de dood voortkomt (al lijkt het aan de buitenkant nog zo mooi en we zeggen, dat het goed is) dan zegt God: "het is dood".

En wat gebeurt er nu, als wij het leven veranderen in de dood? Dan gaat van God uit gezien, alles fout, dan is er niets meer goed. Jezus geeft dit aan in het beeld van de wijnstok, in **Johannes 15:1-8**; die rank sterft af, als hij het Leven niet meer uit de wijnstok neemt, dan wordt hij afgesneden en in het vuur geworpen.

Wij moeten goed onthouden, dat de rank is gegroeid aan de wijnstok, die is er niet maar vanzelf aangekomen, maar hij is uit die wijnstok voortgekomen. Die rank heeft dus het Leven gekend, maar is dood gegaan, omdat die rank zich niet meer georiënteerd heeft op de wortel en de stam. (de boom des Levens)

Het gaat hier dus niet over het verschil tussen gelovigen en ongelovigen, maar het gaat hier om het grote verschil tussen de levend gelovigen en de dode gelovigen. Als wij nu gaan redeneren uit ons verstand, dan gaan we zien, hoe de functies, die God in het organisme gesteld heeft, ten dode zijn opgeschreven.

Want ons verstand komt voort uit onze ziel, en deze is de oriëntering van het vlees, zolang die ziel, niet levend gemaakt is door de Geest van God. Dat wordt dan vaak genoemd: het gezonde verstand, maar God noemt dat "dood".

Wat gaat er nu gebeuren, als de Gemeente gaat functioneren zoals de mensen denken. Zij zeggen dan, dat God bedoeld heeft, dat het leven in de Gemeente vrij is en dat niet een mens daar het Woord doorgeeft en precies zegt, hoe het moet, maar God wil dat het hele Lichaam functioneert in al zijn geledingen.

Dan gaat men redeneren en denken; die man kan het heel goed, die heeft een natuurlijke gave meegekregen om iets te vertellen, laten we die maar daarvoor aanstellen, dan is het oké. Maar dan kweken we met ons geloof, vanuit ons dood zijn een Christenheid, die zich onder de geestelijkheid stelt. (en dat is de leer der Nicolaieten laten we lezen **Openb. 2:6**. "***Doch dit hebt gij, dat gij de werken der Nicolaieten haat, welke ook Ik haat!***")

Zo is de geestelijke hiërarchie tenslotte ontstaan, eerst in de RK kerk, maar ook in de protestante kerken en de vrije groepen moest die geestelijkheid (de kerkbesturen) het maar doen, en de leden zouden dan wel braaf volgen.

Het gaat zo lang goed, tot er op een gegeven moment vanuit die dode situatie een meningsverschil komt. Dan loopt het vast, want de één zegt: "*dit is waar*" en de ander zegt: "*nee, het is niet waar*" en zo krijgt men een scheuring. Dat voorzegt Gods Woord ook, dat er scheuringen zullen komen.

Wat heeft God dan wel bedoeld? In het eerste gedeelte van **1 Cor. 12** staat heel duidelijk, dat de Gemeente is geboren door de Geest van God. En er is maar één Geest, en als die éne Geest, de Gemeente doet geboren worden, dan kan er nooit een scheuring komen, want die éne Geest leidt de Gemeente.

Zijn er scheuringen, dan staat het vast, dat er op de één of andere manier, de Geest uitgeschakeld is. Dat kan niet anders! Want het zijn a.h.w. met eerbied gesproken, Gods levenssappen, die de Gemeente doen groeien, bloeien en vrucht dragen.

Die éne Geest maakt de Gemeente tot "***Mijn Gemeente***", zoals Jezus zegt, want dan kan Hij bouwen; het is Zijn Geest, die bouwt en elke (levende) steen wordt naar Zijn gedachte ingevoegd. En het Woord van God, de Bijbel, is dan ook volledig gezagdragend!

Dat is dus de ene kant van de zaak, waarbij geen democratisering mogelijk is, want dat is iets, wat uit de wereld is en dat is de andere kant van de zaak. Men komt met elkaar overeen, wie voor een bepaalde functie moet worden aangesteld. Hierbij functioneert dus het menselijke verstand, wat op den duur fout moet gaan.

Maar als we ons laten leiden door die éne Geest, dan wijst Hij iemand aan, en dan zijn allen het er mee eens. Dat kan niet anders, want allen hebben dezelfde Geest.

Paulus en Barnabas werden niet afgezonderd door mensen, die hen wel geschikt vonden om naar

de heidenen te gaan, maar zij werden afgezonderd door Gods Geest, wat aan alle Gemeente leden, die in verbinding stonden met Gods Geest, werd bevestigd. Er is geen andere weg mogelijk.

Deze gang van zaken moet doordringen tot in elk klein facet van de Gemeente, die werkelijk als het Lichaam van Christus functioneert, zo ook b.v. wat betreft de collecte.

Daar dringt de dood ook in door. Want de kerken hebben reeds lang kerkbelasting ingevoerd (Pergamum), omdat men de inkomsten der leden niet wist. Zo werd er op een "maandagmorgen" over kerkbelasting gesproken, waardoor de leden van verschillende kerken moesten zeggen, dat de ene kerk goedkoper was dan de andere.

Hoe komt men erop! En het resultaat is toch nog slecht. Dat kan ook niet anders!

Want als de Geest in onze harten ingeeft, wat wij zullen geven; dan pas is het werkelijk een offer voor de Heer, Hij moet ons daartoe aanzetten. Schakelen we ergens de Geest uit, dan komen we onherroepelijk in de dood terecht. Dat merken de mensen ook, want zij zien, dat het kerkgebouw (dit is niet het gebouw wat Jezus bouwt door Zijn Geest) erg achteruit gaat. Maar dat komt, omdat de dood in de pot is.

Een andere gang van zaken, die ook uit de dood voortkomt is, dat men gaat denken: "wat kunnen we nu het nuttigste doen om de kerk op te bouwen". Maar dan gaat dus het grote element van: "**de Heer bouwt door Zijn Geest**" er uit.

Men gaat dan zeggen, dat het veel beter is, dat men een kind eerst doopt, omdat men het kind, als dooplid, dan vast binnen de poorten van de eigen kerk heeft; pas later gaat men het kind onderwijzen, hoe het leven moet. En dan komt misschien ook het evangelie op de proppen.

Maar de dienst van de apostelen was een geheel andere, want zij verkondigden eerst het evangelie tot behoudenis, (**evangelie van de genade**) en die tot geloof kwamen lieten zich dopen in de naam van Jezus en werden dan onderwezen in de dingen des Heren. (**het evangelie van de Heerlijkheid**, een evangelie prediking die we ook zelden of nooit van de kansel horen). Als de gedachten voortkomen uit het gezonde verstand, dan gaat men Gods orde omdraaien en dat is de dood.

Een heel typisch effect daarvan is, dat de Heer dan niet meer in het middelpunt staat, terwijl het nota bene Zijn Gemeente is. **Openb. 3:20. "Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij"**. Jezus staat buiten Zijn eigen Gemeente. De mensen bepalen!

En wat maken de mensen ervan? Als ze uit de kerk thuiskomen, is het eerste, waar ze over praten: "oh, wat jammer, dat die andere dominee er niet was. Was deze wel goed"? Maar dit komt niet alleen bij kerkmensen voor, doch ook in onze kringen. Het komt overal voor, want Jezus staat buiten en in liefde klopt Hij nog: "**Indien iemand naar mijn stem hoort**". Indien **iemand**, dat zijn er maar heel, heel weinig.

En men zit er geheel naast, want het gaat niet om een bepaalde spreker, want dat wil God helemaal niet, daar God Zelf aan het Woord wil komen. En alles, wat in de weg staat, is uit de dood.

In een klein boekje las ik het volgende: "Zo is de bediening van het Woord slechts een kanaal; de bediening, die de barmhartigheid uitoefent is een warmtebron van Gods liefde".

Zo lazen we ook juist in het Bijbelvers, dat de meest eenvoudige en nederige dienst in de Gemeente vaak meer waarde heeft dan de dienst, die opvalt, waar "veel gebeurt".

En het boekje gaat verder: "deze genadegave voor het werk van de bediening, verleent in geen opzicht, hen die het bezitten, officieel gezag. Er is maar één gezag, het gezag van Gods Geest. Maar er is wel verantwoordelijkheid".

Wij verwarren die twee vaak. De verantwoordelijkheid reikt zover, dat wij niet meer, maar ook niet minder doen, dan wat God ons opdraagt. De broeder die voorgaat en die op dat moment door God gebruikt wordt, om als een kanaal van Zijn Geest iets te zeggen tot de Gemeente, die heeft een enorme verantwoordelijkheid.

Immers Jezus Zelf is dienstknecht geweest, en zou er iemand meer willen zijn dan zijn Meester?

Wat hebt gij, dat gij niet ontvangen hebt? Zelfs een voorganger is slechts gezet op een plaats van bijzondere verantwoordelijkheid. Voor hem, die een gave heeft ontvangen, waardoor hij meer opvalt, in het bijzonder door de gave om het Woord te brengen, is het gevaar groot, dat hij zich als hoofd gaat verheffen en daardoor zielen van Jezus aftrekt door hen, al dan niet met voorbedachten rade, aan zichzelf te verbinden.

Aan de andere kant is het gevaar niet minder groot, dat andere passief blijven en in een sleur inslapen en steunen op enkelen, die God gegeven heeft. En dat is een doodsslaap! God heeft aan *een ieder*, die in de Gemeente is, genade gaven gegeven, de een minder, de ander meer. Maar niemand kan ooit zeggen: *"ik ben misdeeld"*.

Hiervan lezen we in **1 Cor. 12:4-7**, waar van verschillende genade gaven gesproken wordt: ***"Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Here; en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt. Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen"***.

Ieder heeft dus die Geest, en ieder heeft door die Geest genade gaven; de één misschien in een dienst, die helemaal niet opvalt, b.v. de dienst der barmhartigheid, die onopvallend is, maar een warmtebron is van Gods liefde.

En in **1 Cor. 12:31** lezen we: waarop het bekende **hoofdstuk 13** volgt. ***"Streeft dan naar de hoogste gaven. En ik wijs u een weg, die nog veel verder omhoog voert"***.

Als we ons gezonde verstand gaan gebruiken in de dingen, die God aangaan, dan doen we net zoveel, als wij denken, dat we aankunnen, en dan houden we er mee op. Maar we weten, dat God meer van ons vraagt, dan het gewone, en dat vraagt Hij niet alleen van de enkeling, maar ook van ons allen als Gemeente.

Als we op deze grondslag, waarin Gods Geest de dingen leidt, samenkomen, dan worden we door de anderen verguisd, wat niet anders kan, want zij zeggen: *"die mensen gebruiken hun gezonde verstand niet, die doen maar wat, zodat ze het risico lopen, als er iemand binnenkomt, die zij niet kennen, maar die getuigenis geeft van zijn geloof, dat zij niet weten, of hij in een andere plaats gestolen heeft, en dan wordt de Tafel des Heren verontreinigd"*.

Maar we moeten het overlaten aan God en Zijn Geest, wie aan Zijn Tafel zullen aanzitten, want anders zouden we misschien er toe komen, iemand van de Tafel te verwijderen, die God er juist aan wil hebben. En dan zitten wij fout.

Nu moeten we eens dieper ingaan op, wat "organisme" betekent. Dat betekent niet alleen, dat wij, zoals we hier zitten, een organisme van God vormen, maar ook dat de universele Gemeente, die over de hele wereld verspreid is, een organisme is. Want God kent de Zijnen.

In de eerste tijd van de Gemeente was zij nog klein en kenden de mensen elkaar, maar er werden dagelijks mensen toegevoegd op het getuigenis van hun geloof. Hier zien we de ware Gemeente zoals ze behoort te zijn, ook nu vandaag de dag.

Toen echter kwam een moeilijkheid: Stelt u voor, dat mensen met hun verstand hadden moeten beslissen dat Ananias en Sapphira die morgen geen avondmaal hadden mogen vieren, dan was alles heel anders gelopen. Maar gelukkig was Gods Geest daar aanwezig, Die onderkende, waar het op aan kwam, want van toen af is het verval in de Gemeente toegenomen, zo erg, dat er mensen zijn, die met de mond belijden, maar die het in de praktijk niet uitvoeren.

Zo is het moeilijk geworden om te onderscheiden, wie werkelijk tot de Gemeente behoren, tenzij we Gods principes volgen. Want wij allen, die tot de Gemeente van Jezus behoren, hebben die verantwoordelijkheid, ieder voor zichzelf; die is niet alleen aan een paar broeders en zusters gegeven.

Allen hebben we te zorgen, dat de Tafel des Heren een reine Tafel blijft. En waar we dat niet doen, zullen we door God er voor verantwoordelijk gesteld worden. We hebben er voor te zorgen, ieder voor ons zelf, dat Gods Geest niet verhinderd wordt in ons midden te werken, zodat Hij aanwijzen kan, wie Hij er niet aan wil hebben, als er in een plaats een gemeenschap is, die zegt ook de Tafel des Heren te houden, dan moeten we kunnen onderscheiden of het inderdaad de Tafel des Heren is of niet.

Want er is maar één mogelijkheid: leven of dood. En als die Tafel van de Heer is en u erkent die niet, dan erkent u het werk van de Heer niet en dan bent u niet één met het Lichaam van Jezus. Dat wil dus zeggen: erkennen wij de Tafel des Heren in een nadere groepering als de Tafel des Heren, dan moeten wij ook hun oordeel, dat zij vellen over iemand aannemen, want het oordeel van Gods Geest is één.

Begint u te begrijpen, hoe nauw het luistert? En hoe ver de Gemeente is afgeweken? Bent u zich ervan bewust, als u een zonde niet beleden hebt, en u gaat toch aan de Tafel des Heren, dat u dan het Lichaam van de Heer verbindt met het kwade.

En wee degene, die dat doet!

Er bestaat aan de ene kant een persoonlijke verantwoordelijkheid, dat een ieder zelf tot zijn eigen oordeel eet en drinkt. Maar er is ook een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid, wanneer we weten, dat een broeder of zuster niet in het reine staat met de Heer, dat wij de Tafel des Heren rein moeten houden; daar zijn wij met elkaar verantwoordelijk voor, want we hebben allen dezelfde Geest ontvangen.

Heeft u er wel eens op gelet, toen de Geest uitgestort werd, dat het niet met éénlingen gebeurde, maar juist met groepen. Want die Geest is gegeven tot de groei van het hele Lichaam, dus tot wasdom van allen.

Als er dus één achterblijft, dan hebben we met elkaar er de verantwoordelijkheid voor, die God ons gegeven heeft. Zijn we ons die verantwoordelijkheid wel bewust? Weten we eigenlijk wel goed, wat de Heer hier mee bedoeld? Er staat heel duidelijk: **"een weinig zuurdesem, maakt het gehele deeg zuur"**. Dus u kunt dat niet verdoezelen, want dan doet u de Heer te kort.

Nu gaan we het hebben over de gaven, die God via deze weg aan de Gemeente geeft. De Heer geeft nooit aan iemand een gave om die voor zichzelf te gebruiken. We zijn niet verlost om ons zelf wil, maar om de levende God te dienen, en de Gemeente is een Gemeente van verlost, om de levende God te dienen.

Daartoe hebben we gaven gekregen om de groei en de bouw van het gehele Lichaam te stimuleren. En als wij er ooit toe geleid worden, iemand terecht te wijzen, dan zal dat altijd in liefde gebeuren en niet om het kwaad direct aan te tonen, maar om de Heer recht te doen.

Want het gaat erom, dat God tot Zijn recht komt en dat Jezus gediend wordt op een wijze, Hem waardig. Daartoe is maar één weg te zien, n.l. door de Geest. Want God weet in Zijn Wijsheid en Liefde, wat de Gemeente nodig heeft.

Nu lezen we in **2 Tim. 2:19-20**. **"En toch staat ongeschokt het hechte fundament Gods met dit merk: De Here kent de zijnen, en: Een ieder, die de naam des Heren noemt, breke met de ongerechtigheid. Doch in een groot huis zijn niet alleen voorwerpen van goud en van zilver, maar ook van hout en van aardewerk, en wel deels met eervolle, deels met minder eervolle bestemming"**.

Ogenschijnlijk zou men denken, dat het er hier om gaat, waar die vaten van gemaakt zijn, van aardewerk, van goud of van zilver. Maar daar gaat het niet om, maar wel of ze een eervolle bestemming hebben of een oneervolle.

Als God ons geroepen heeft tot Zijn Licht, dan zijn wij vaten; maar die kunnen zijn ter ere van God, maar ook ten oneer. En dat hangt er van af, of men zich gereinigt heeft van alle ongerechtigheid, want dat bepaalt de eervolle of oneervolle bestemming.

Stelt u zich eens een prachtige gouden schaal voor, die buiten in de modder gelegen heeft; dan is die niet tot eer om die zo, binnen te zetten, maar die moet eerst gereinigt worden en dan pas heeft die gouden schaal een eervolle bestemming.

Begrijpt u, dat het niet gaat om ongelovigen of gelovigen, maar het gaat er om of wij breken met de ongerechtigheid. Als we onze verantwoordelijkheid hierin gaan zien, dan gehoorzamen wij ook aan het bevel van onze Heer: **"Een ieder, die de Naam des Heren noemt, breekt met de ongerechtigheid"**.

Want die is vaak niet te zien aan de mensen, die tot ons komen; of zij wel of niet een kind van God zijn. Er is zo verschrikkelijk veel onrecht, en daardoor verwarring. Daarom zegt God, dat wij alleen contact moeten houden met de reine vaten, opdat die anderen zullen zien, dat zij onrein zijn, en zo

ook naar een eervolle bestemming zullen verlangen.

Dat is een vreugde voor God, als zo'n vat, dat eerst onrein was, nu gereinigd en geheiligd de plaats krijgt, waar God hem hebben wil. En zo bereidt God Zijn volk, dat Zijn eigendom is, toe om Zijn eer te verkondigen, want hier gaat het nu om.

Bij elke beslissing moeten we vragen, wat de wil van de Heer is, opdat Hij tot Zijn recht en eer komt. En als het een beslissing geldt over een zaak, die de Gemeente geldt, dan moet men over deze zaak in de bidstond licht vragen aan de Heer.

Maar dan is het nodig, dat degenen, die in de bidstond komen, reine vaten zijn, opdat de Heer leiden kan door Zijn Geest, en zo het Lichaam daar ook functioneren kan. Als iemand niet graag naar bidstonden gaat, dan moet er iets fout in hem zijn, en moet hij zich verootmoedigen voor de Heer en zich afvragen, wat de oorzaak er van kan zijn.

In een bidstond moet ieder bidden naar Gods wil, naar de gaven, die God hem gegeven heeft; dan bidt hij naar Gods gedachten. Maar als men bidt, wat een ander al beleden heeft, dan onderscheidt men het Lichaam niet. Want een ieder, die op een moment bidt, is de spreekbuis niet van zichzelf, maar van God. Ziet u hoe nauw het luistert en hoe God het wil hebben?

Elke keer, als God een aanwijzing geeft, zal Hij dat doen door de gave, die Hij daarvoor nodig acht en die Hij aan een bepaald iemand geeft! Er zijn mensen, die eindeloze lange gebeden bidden, zodat anderen verhinderd worden het gebed, dat zij in hun hart hebben en dat zuiver is voor de Heer, uit te spreken, omdat zij dan tot de gedachten gedreven worden, dat zij het niet zo mooi en niet met zoveel woorden kunnen zeggen.

Dit kan de werking van Gods Geest tegenhouden. Want God wil functioneren door alle leden, en als iemand nog niet weet, welke plaats God hem of haar toebedacht heeft, moet men er ernstig voor gaan bidden.

Zo alleen kan Hij ook op de juiste wijze gediend worden, en kan het Leven van God openbaar komen. Want het gaat er niet om of wij leven of sterven, maar of wij de Heer dienen in leven en in sterven.

Het wordt zo vaak gezegd, maar zo weinig begrepen, wat het werkelijk inhoudt, en daarom is het een groot wonder, als wij beseffen dat God ook het lijden in ons leven toelaat, opdat wij beproefd worden en daarin Gods eer openbaren.

Als we hier naar verlangen, dan zal Hij het ons geven, en zijn wij vaten tot Zijn eer.

Laten we ons verootmoedigen en terugkeren naar wat God wil dat wij hier zijn als Zijn Gemeente, als het Lichaam van Jezus.

Amen.